

Čeho Mistr v Americe postrádal, byli holubi. Po těch se mu stýskalo, ale i tu našel si konečně aspoň skromnou náhradu. Jednoho dne vyjeli jsme si s Mistrem do Central parku, kde je malá zoologická zahrada i budovy s různým ptactvem, a tam přišli jsme k obrovské kleci asi se dvěma sty holubů. To bylo pro mistra opravdové překvapení a radost z holubů byla tak veliká, že jsme do Central parku aspoň jednou, mnohdy i dvakrát v týdně dojížděli. Rád také holuby i na ulici krmil...

„Všechny svoje symfonie bych dal za to, kdybych vynalezl lokomotivu.“

A. D.

Lokomotivy byly jeho velkou vášní. Ale v New Yorku se nedalo bez platného lístku ke strojům přiblížit. A tak vynašel si Mistr nového koníčka: v parolodích! V den odjezdu byl na loď dovolen přístup. Nebylo pak jedné lodi, kterou bychom byli celou neprolezli. Mistr dal se vždy do hovoru s kapitánem lodi, pak s jeho asistenty, a tak zakrátko znali jsme každou loď a všechny pány kapitány podle jména. A když loď měla odraziti od břehu, sešli jsme a čekali, dokud nezmizela.

Mistru učarovala karetní hra darda a byl i milovníkem dobrého jídla (především české kuchyně). Dardu hrával po večerech v kruhu rodiny a přátel i v Americe, jak vzpomínal jeho americký přítel a průvodce Josef J. Kovařík. Nikdy nehráli o peníze, občas jen o sirky nebo knoflíky. Darda se hrávala s balíčkem 32 mariášových karet.

„Vy nekouříte? Tak to z vás nebude žádný komponista. Kdo komponuje, musí kouřit!“ A. D.

Mistr byl náruživý kuřák. Měl v oblibě dýmku, ale kouřil i doutníky a cigarety. Ty si dopřával doma pouze ve své pracovně, v jiných místnostech nekouřil. Také fajfku na přání manželky Anny kouřil jen v hospodě U Fenců na Vysoké nebo venku na zahradě. Kouření bývalo většinou spjata s večerní zábavou v kruhu přátel nebo rodiny.

„Tento večer jsem dirigoval svou symfonií. Úspěch byl velkolepý; časopisy praví, že dosud žádný skladatel neměl takový úspěch. Sál byl naplněn nejlepším newyorským obecnstvem, lidé tleskali tolik, že jsem se musel děkovati jako král!”

„I ta božská příroda potřebuje své diminuendo¹ a morendo², aby se opět oživila a vzepnula ku velkému crescendo³ a dosáhla opět své síly a výše v mohutném fortissimu⁴. Považte, chodil jsem tamto v lese kolem potoka a slyšel jsem po osmi měsících zpívat ptactvo! A tady jsou to ptáci jinačí nežli u nás, mají mnohem pestřejší barvy a též i jinak zpívají! A teď se půjdu domů nasnídat a po snídani přijdu zase.”

¹ zeslabovat a zpomalovat

² umíravě, „do ztracena“

³ zesilovat

⁴ velice hlasitě, silněji

Tatínek často komponoval hned, jakmile se vzbudil. Hudební myšlenku si nejprve „zahrál“ na peřině. Psával-li u stolu, držel brko mezi zuby a prsty hrály na kabátě nebo na nohách. Až za chvíli se obrátil k pianu, přehrával a přitom tichým hlasem zpíval. Často jsem se vplížila do pokoje a poslouchala. On mi hleděl do očí, slabě hvízdal a jistě ani nevěděl, že jsem na světě.
